

บรรณาธิการแถลง

เมื่อ “วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต” เปลี่ยนชื่อเรียกว่าวารสารให้ตรงกับ ISSN ที่ได้รับจากหอสมุดแห่งชาติว่า “วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต” แล้ว จึงกำหนดเนื้อหาของบทความที่รับพิจารณาเป็นประเด็นด้านภาษา วัฒนธรรม วรรณกรรม ปรัชญา ประวัติศาสตร์ และการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนด้านมนุษยศาสตร์ ศิลปศาสตร์ และอักษรศาสตร์ โดยเขียนเป็นภาษาต่าง ๆ ที่มีสอนในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น

บทความที่ปรากฏในวารสารฉบับนี้ ส่วนใหญ่เป็นบทความวิจัย ทั้งที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยและที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา เขียนเป็นภาษาไทย ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการสอนภาษาต่างประเทศ การสื่อภาษาในวรรณกรรม และประวัติศาสตร์เป็นสำคัญ

บทความกลุ่มแรกเป็นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับชาวไทย เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน สำหรับคนไทยแล้ว การเรียนภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นที่มีตัวอักษรแปลกตา จะเขียนได้ยาก และมีระบบการเขียนตัวอักษรอย่างชัดเจน ทำให้เกิดความรู้สึกว่า “ยาก” มิติซูโอะ นากายาม่า จึงเสนอบทความวิชาการภาษาญี่ปุ่น ที่แปลเป็นไทยได้ว่า “การสอนคันจิเพื่อผู้เรียนชาวไทย: คันจิคือรูปภาพ” เพื่อแนะนำวิธีการสอนคันจิให้สนุกสนานและไม่รู้สึกว่ายาก โดยการมองโครงสร้างของตัวอักษรให้เป็นรูปภาพ แล้วอธิบายความหมายของภาพนั้นด้วยความเข้าใจ *สายัณห์ กอเสถียรพงศ์* ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคันจิและแปลสรุปความให้เป็นภาษาไทยว่า “สนุกกับคันจิ”

เมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนได้กลับมาเป็นมหาอำนาจอีกครั้งในคริสต์ศตวรรษที่ 21 ทำให้ผู้คนในประเทศต่าง ๆ นิยมเรียนภาษาจีน เพื่อให้เป็นภาษาที่ 3 ในโลกยุคปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาจีนมีความสำคัญกับทั้งผู้เรียนและผู้สอน

วคิน พรหมสุรินทร์ ได้เสนอบทความภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เรื่อง “ศึกษาความสามารถในการจดจำและการแยกโครงสร้างตัวอักษรจีนของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีนพื้นฐาน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่” เพราะเรื่องของตัวอักษรแปลกใหม่ทำนองเดียวกับ*อักษรคันจิ* ในบทความของนากายาม่า อย่างไรก็ตาม *วคิน* ให้ความสำคัญกับการวางพื้นฐานความรู้ในการเขียนตัวอักษรจีน เพราะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจดจำและแยกโครงสร้างตัวอักษรจีนได้อย่างถูกต้อง จึงเสนอให้ผู้เรียนหมั่นฝึกฝนการเขียนตัวอักษรจีนโดยแนะนำให้ใช้วิธีการพื้นฐานในการสอนตัวอักษรจีนจากคู่มือมาตรฐานครูผู้สอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ

ความนิยมเรียนภาษาจีนในประเทศต่าง ๆ ทำให้ *จางฟาน* เห็นความสำคัญของครูชาวจีนที่ไปสอนภาษาจีนในต่างประเทศ จึงเสนอบทความภาษาจีนเรื่อง “คำจำกัดความของการส่งเสริมการสอนภาษาจีนในท้องถิ่น” เป็นความพยายามที่จะให้กำหนดคุณสมบัติของครูสอนภาษาจีนที่มีความเหมาะสมกับท้องถิ่น

ความยิ่งใหญ่ของประเทศจีนและเกาหลีที่ก้าวหน้าพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ขณะที่ประเทศไทยก้าวหน้าไปในอัตราที่ช้ากว่า ทำให้มีผู้สนใจศึกษาเปรียบเทียบประวัติศาสตร์ของไทยกับทั้งสองประเทศดังกล่าว *กัฟล ปิยะศิริกุล* เสนอบทความภาษาจีนเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบพระราชอำนาจของจักรพรรดิ กวางซวี่กับพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” โดยใช้ระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์มาวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของกษัตริย์จีนและไทย ที่เสด็จขึ้นครองราชสมบัติตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ในช่วงที่มหาอำนาจตะวันตกกำลังแผ่ขยายอิทธิพลไปทั่วโลก เพื่อให้เห็นว่า แม้จะทรงพยายามรักษาพระราชอำนาจโดยการปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ เหมือนกัน แต่ท้ายที่สุด มีเพียงพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเท่านั้นที่ทรงรักษาพระราชอำนาจเอาไว้ได้

ส่วน *กนกวรรณ บุญเดช, ชุติมณฑน์ เกษมณี, ชาง ความ ซอน, ยางวอน ฮยอน* และ *ฮา ซูมิน* สนใจเรื่องนโยบายเปิดประเทศของเกาหลีกับไทย จึงเสนอบทความเรื่อง “การเปิดประตูการค้าระหว่างประเทศในศตวรรษที่ 19: การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสนธิสัญญาคังฮวาของโชซอน (ค.ศ.1876-1907) กับสนธิสัญญาเบาว์ริงของสยาม (ค.ศ.1855-1910)” เพื่อทำความเข้าใจกระบวนการเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่ของทั้งสองประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหมือนกัน

บทความที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม มี 2 เรื่อง ได้แก่ ผลงานของ *ศราวุธ สุดงูเหลือม* และ *นาวาโท วัฒนชัย หมั่นยิ่ง* เรื่อง “การใช้ถ้อยคำสังวาสในบทเพลงพื้นบ้านของแม่ประยูร ยมเยี่ยม” ที่ใช้กรอบการพิจารณาของสุกัญญา สุจฉายา มาวิเคราะห์การใช้ถ้อยคำสังวาสรูปแบบต่าง ๆ ในเพลงพื้นบ้านนาประเภทของแม่ประยูร ยมเยี่ยม เช่น ลำตัด เพลงฉ่อย ผลงานอีกเรื่องหนึ่งเป็นของ *กรรุดิ นิยมทรัพย์* และ *ศิริพร ศรีวรรณต์* ที่สนใจการตุนการเมืองในหนังสือพิมพ์ *ผู้จัดการ* จึงเสนอเรื่อง “กลวิธีการเสียดสีในการตุนการเมืองของปัญญา คามิน” เพื่อวิเคราะห์วิธีการและถ้อยคำของปัญญา คามิน ในภาพการตุนการเมือง อันเป็นการเสียดสีรัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช

ความสำคัญที่จีนมีต่อเศรษฐกิจโลกในอนาคตโดยผ่านเส้นทางการค้าระหว่างประเทศที่มีมาแต่เดิม ทำให้ *พรวิชัย หล้าพิระกุล* เสนอบทความเรื่อง “ปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในของไทยในคริสต์ศตวรรษที่ 21 กับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายความร่วมมือ “Belt and Road Initiative” ระหว่างจีนกับไทย” ซึ่งมองว่า เท่าที่ผ่านมา ประเทศไทยเสียโอกาสที่จะเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญของโลก เพราะปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมืองภายใน

ส่วน 2 บทความสุดท้าย เป็นบทความที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา กล่าวคือ *จิรภัทร์ พรพรมประทาน* เสนอบทความเรื่อง “การเคลื่อนไหวของแนวคิดการพัฒนาทางเลือกในประเทศไทย (พ.ศ.2523–2560)” เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิดในการพัฒนาประเทศในช่วงเวลาที่ศึกษา ทั้งจุดแข็งและจุดอ่อน ในขณะที่ *ชัชฎาภรณ์ อยู่เย็นเป็นสุข* สนใจศึกษาแนวคิดทางพุทธศาสนาที่เหมาะสมแก่การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน เสนอเป็นบทความเรื่อง “การศึกษาพุทธปรัชญาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”

สำหรับบทความหนังสือในฉบับนี้ มีความสอดคล้องกับสถานการณ์โลกในปัจจุบัน รวมทั้งเนื้อหาส่วนใหญ่ในฉบับ *จุมพล ถาวรชอบ* เสนอบทความเรื่อง “CHINA 5.0: ยุทธศาสตร์วิวัฒนาการวิวัฒนาการและโลกาภิวัตน์ในยุคของประธานาธิบดีสีจิ้นผิง” เพื่อแนะนำหนังสือรวมผลงานของ ดร.อาร์ม ตั้งนิรันดร **CNINA 5.0: สีจิ้นผิง เศรษฐกิจยุคใหม่ และแผนการใหญ่ AI**

ยุคนี้เป็นสมัยของ “ลมบูรพา” เนื้อหาส่วนใหญ่ในวารสารฉบับนี้จึงเป็นเรื่องของจีน เกาหลี และไทย

กัญฐิกา ศรีอุดม
บรรณาธิการ